

२०७२ मंसिर २९ मंगलबार १५-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

“मीठे बच्चे- च्यारेटी बिगिन्स एट होम अर्थात् पहिला स्वयं आत्म-अभिमानी बन्ने मेहनत गर अनि अरूलाई भन, आत्मा सम्भेर आत्मालाई ज्ञान देऊ तब ज्ञान तरबारमा शक्ति आउँछ।”

प्रश्न:- संगमयुगमा कुन दुई कुराको मेहनत गर्नाले सत्ययुगी तख्तको मालिक बन्नेछौ ?

उत्तर:- (१) दुःख-सुख, निन्दा-स्तुतिमा समान स्थिति रहोस्- यही मेहनत गर। कसैले पनि उल्टो-सुल्टो बोल्थो, क्रोध गर्थो भने पनि तिमी चुप रहने गर, कहिल्यै पनि मुखबाट ताली नबजाऊ। (२) आँखालाई पवित्र बनाऊ, अपवित्र दृष्टि बिलकुल समाप्त होस्, हामी भाइ-भाइ हौं, आत्मा सम्भेर ज्ञान देऊ, आत्म-अभिमानी बन्ने मेहनत गर तब सत्ययुगी तख्तका मालिक बन्नेछौ। सम्पूर्ण पवित्र बन्नेहरू नै गद्दी नशीन बन्छन्।

ओम् शान्ति। रूहानी बाबा रूहानी बच्चाहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ, तिमी आत्माहरूलाई यो तेस्रो नेत्र मिलेको छ, जसलाई ज्ञानको नेत्र पनि भनिन्छ, यसद्वारा तिमीले आफ्ना भाइहरूलाई देख्दछौ। यो बुद्धिद्वारा जानेका छौ नि- जब भाइ-भाइलाई देख्छौ तब कर्मेन्द्रियहरू चञ्चल हुँदैनन्। अनि यस्तो गर्दा-गर्दा आँखा जुन अपवित्र छन् ती पवित्र हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- विश्वको मालिक बन्नको लागि मेहनत त गर्नुपर्छ नि। त्यसैले अब यो मेहनत गर। मेहनत गर्नको लागि बाबाले नयाँ-नयाँ गहन प्वाइन्टहरू सुनाउनु हुन्छ। अब आफूलाई भाइ-भाइ सम्भेर ज्ञान दिने बानी बनाउनुपर्छ। फेरि यो जुन गायन छ “हामी सबै भाइ-भाइ हौं”- यो यथार्थ हुन्छ। अहिले तिमी सच्चा-सच्चा भाइ-भाइ हौ किनकि बाबालाई जान्दछौ। बाबाले तिमी बच्चाहरूको साथमा सेवा गरिरहनु भएको छ। हिम्मत बच्चाहरूको मदत बाबाको। बाबा आएर सेवा गर्ने यो हिम्मत दिनुहुन्छ। त्यसैले यो सहज भयो नि। यसको सधैं अभ्यास गर्नुपर्छ, सुस्त हुनु हुँदैन। यी नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू बच्चाहरूलाई मिल्छन्। बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी भाइहरूलाई बाबाले पढाइ रहनु भएको छ। आत्माहरू पढ्छन्, यो रूहानी ज्ञान हो, यसलाई आध्यात्मिक ज्ञान भनिन्छ। केवल यस समयमा रूहानी ज्ञान, रूहानी बाबाबाट मिल्छ किनकि बाबा आउनुहुन्छ नै संगमयुगमा, जब सृष्टि बदलिन्छ। यो रूहानी ज्ञान पनि तब मिल्छ, जब सृष्टि बदलिने अवस्थामा हुन्छ। बाबा आएर यही रूहानी ज्ञान दिनुहुन्छ- आफूलाई आत्मा समझ। आत्मा अशरीरी आएको थियो, यहाँ आएर शरीर धारण गर्छ। शुरुदेखि अहिलेसम्म आत्माले ८४ जन्म लिएको छ, तर नम्बरवार जो जसरी आएका थिए, त्यसरी नै उनीहरू ज्ञान-योगको मेहनत गर्छन्। फेरि यो पनि देखिन्छ- जसले जसरी कल्प पहिला पुरुषार्थ गरेका थिए, मेहनत गरेका थिए, उनीहरूले अहिले पनि त्यस्तै मेहनत गर्छन्। आफ्नो लागि मेहनत गर्नु छ। अरू कसैको लागि त गर्नु पर्ने होइन। त्यसैले आफूलाई आत्मा सम्भेर आफूले नै मेहनत गर्नु छ। अरूले के गर्छन्, त्यसमा हाम्रो के जान्छ। च्यारेटी बिगिन्स एट होम अर्थात् सबैभन्दा पहिला स्वयंले मेहनत गर्नु छ, फेरि अरूलाई भन्नु छ। जब तिमीले आफूलाई आत्मा सम्भेर आत्मालाई ज्ञान दिन्छौ तब तिम्रो ज्ञान तरबारमा धार आउँछ। मेहनत त छ नि। अवश्य केही न केही त सहन गर्नुपर्छ। यतिबेला सुख-दुःख, निन्दा-स्तुति, मान-अपमान- यो सबै धेरै थोरै सहन गर्नुपर्छ। त्यसैले जब कसैले उल्टो-सुल्टो बोल्थो भने भन्छन्- चुप लाग। जब कसैले चुप गराउँछ भने पछि कसैले के क्रोध गर्छ र। जब कसैले कुरा गर्छ र अर्कोले पनि कुरा गर्छ भने मुखको ताली बज्दछ। यदि एउटाले मुखको ताली बजायो र अर्कोले शान्त गरायो भने

२०७२ मंसिर २९ मंगलबार १५-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन चुप हुन्छ । यो बाबाले सिकाउनुहुन्छ । हेर, जब कोही क्रोधमा आउँछ भने चुप लाग, आफैं उसको क्रोध शान्त हुन्छ । अर्को ताली बज्दैन । यदि तालीबाट ताली बज्छ भने त गडबड हुन्छ यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! यी कुरामा ताली नबजाऊ । न विकारको, न कामको, न क्रोधको ।

तिमी बच्चाहरूले हरेकको कल्याण गर्नु छ । यतिका जुन सेवाकेन्द्रहरू बनेका छन्, के को लागि ? कल्प पहिले पनि यस्तै सेवाकेन्द्रहरू खुलेका थिए । देवहरूका देव बाबाले देखिरहनु हुन्छ, धेरै बच्चाहरूको सोख रहन्छ, बाबा सेवाकेन्द्र खोलौं । हामीले सेवाकेन्द्र खोल्छौं, हामीले नै खर्च गर्छौं । दिन-प्रतिदिन यस्तो हुँदै जान्छ किनकि जति विनाशको दिन नजिक हुँदै जान्छ उति फेरि यताको सेवाको सोख बढ्दै जान्छ । अहिले बापदादा दुवै सँगै हुनुहुन्छ, हरेकलाई देख्नुहुन्छ— के पुरुषार्थ गर्छन् ? के पद पाउँछन् ? कसैको पुरुषार्थ उत्तम, कसैको मध्यम, कसैको कनिष्ठ छ । त्यो त देखिरहनु भएको छ । टिचरले पनि विद्यलयमा देख्छन्— विद्यार्थीहरू कुन विषयमा तल-माथि हुन्छन् । यहाँ पनि त्यस्तै हो । कुनै बच्चाहरूले राम्ररी ध्यान दिन्छन् त्यसैले आफूलाई उच्च सम्झन्छन् । कुनै समय फेरि भुल गर्छन्, यादमा रहँदैनन् भने आफूलाई कम सम्झन्छन् । यो विद्यालय हो नि । बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा हामी कहिलेकाहीं धेरै खुशीमा रहन्छौं, कहिलेकाहीं खुशी कम हुन जान्छ । बाबा अहिले सम्झाइरहनुहुन्छ, यदि खुशीमा रहन चाहन्छौ भने मनमनाभव, आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई पनि याद गर । सामुन्ने परमात्मालाई हेर— उहाँ अकाल तख्तमा बस्नु भएको छ । त्यस्तै भाइहरू तिर पनि हेर, आफूलाई आत्मा सम्झेर फेरि भाइसँग कुरा गर । भाइलाई हामी ज्ञान दिन्छौं । बहिनीलाई होइन, भाइ-भाइ । आत्माहरूलाई ज्ञान दिन्छौं, यदि तिम्रो यो बानी पन्यो भने तिम्रो जुन अपवित्र दृष्टि छ, जसले तिम्रीलाई धोका दिन्छ, त्यो बिस्तारै-बिस्तारै बन्द हुन्छ । आत्माले आत्मालाई के गर्छ ? जब देह-अभिमान आउँछ तब गिर्छन् । धेरैले भन्छन्— बाबा हाम्रो अपवित्र दृष्टि छ । ठीक छ, अपवित्र दृष्टिलाई अब पवित्र दृष्टि बनाऊ । बाबाले आत्मालाई तेस्रो नेत्र दिनु भएको छ । तेस्रो नेत्रबाट देख्यौ भने तिम्रो देहलाई हेर्ने बानी मेटिन्छ । बाबा बच्चाहरूलाई निर्देशन त दिइरहनुहुन्छ, यिनलाई पनि यही भन्नुहुन्छ । यी बाबाले पनि देहमा आत्मालाई देख्छन् । यसलाई नै भनिन्छ रूहानी ज्ञान । हेर, पद कति उच्च पाउँछौ । जबरदस्त पद छ । त्यसैले पुरुषार्थ पनि यस्तो गर्नुपर्छ । बाबा पनि सम्झनुहुन्छ— कल्प पहिले जस्तै सबैको पुरुषार्थ चल्छ । कोही राजा-रानी बन्छन्, कोही प्रजामा जान्छन् । यहाँ बसेर योग गराउँदा पनि आफूलाई आत्मा सम्झेर अरूलाई पनि भृकुटीमा आत्मालाई देख्यौ भने उनको सेवा राम्रो हुन्छ । जो देही-अभिमानि भएर बस्छन्, उनले आत्मालाई नै देख्छन् । यसको खुब अभ्यास गर । अरे, उच्च पद पाउनु छ भने केही त मेहनत गर्नुपर्छ नि । त्यसैले अहिले आत्माहरूको लागि यही मेहनत हो । यो रूहानी ज्ञान एकै पटक मिल्छ, अरू समय कहिल्यै पनि मिल्दैन । न कलियुगमा, न सत्ययुगमा, केवल संगमयुगमा, त्यो पनि ब्राह्मणहरूलाई मात्र । यो पक्का याद गर । जब ब्राह्मण बन्छन्, तब देवता बन्छन् । ब्राह्मण नबनेसम्म देवता कसरी बन्छन् ? यस संगमयुगमा नै यो मेहनत गरिन्छ । अरू कुनै समयमा यो भनिदैन— आफूलाई आत्मा, अरूलाई पनि आत्मा सम्झेर उनलाई ज्ञान देऊ । बाबा जो सम्झाउनु हुन्छ, त्यसमा विचार सागर मथन गर । निर्णय गर— के यो सही हो, मेरो

२०७२ मंसिर २९ मंगलबार १५-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
फाइदाको कुरा छ ? बाबाको शिक्षा भाइहरूलाई दिनु छ । स्त्रीलाई पनि दिनु छ भने पुरुषलाई पनि
दिनु छ । दिने त आत्माहरूलाई नै हो । आत्मा नै स्त्री, पुरुष बनेको हो । बहिनी-भाइ बनेको हो ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान दिन्छु । म बच्चाहरू तर्फ, आत्माहरूलाई देख्छु र
आत्माहरूले पनि जान्दछन्— हाम्रो परमात्मा, जो बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले ज्ञान दिनुहुन्छ । यसलाई
भनिन्छ यो आत्म-अभिमानी बनेको छ । यसलाई नै भनिन्छ आध्यात्मिक ज्ञानको लेन-देन—
आत्माको परमात्मासँग । बाबाले शिक्षा दिनुहुन्छ— जब कोही भिजिटर आदि आउँछन् भने पनि
आफूलाई आत्मा सम्भरेर, आत्मालाई बाबाको परिचय दिनु छ । आत्मामा ज्ञान छ, शरीरमा होइन ।
त्यसैले उनलाई पनि आत्मा सम्भरेर नै ज्ञान दिनु छ । यसबाट उसलाई पनि राम्रो लाग्छ । मानौं यो
तिम्रो मुख धारिलो तरबार हो । यस ज्ञानको तरबारमा धार लाग्छ किनकि देही-अभिमानी हुन्छौ
नि । यो पनि अभ्यास गरेर हेर । बाबा भन्नुहुन्छ— निर्णय गर, यो ठीक हो ? बच्चाहरूको लागि पनि
यो कुनै नयाँ कुरा होइन किनकि बाबाले सम्झाउनु हुन्छ नै सहज बनाएर । चक्र लगायौ, अब
नाटक पूरा हुन्छ, अहिले बाबाको यादमा रहन्छौ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन, सतोप्रधान
दुनियाँको मालिक बन्छौ फेरि यसरी नै सिँढी भर्छौ । हेर कति सहज बताउँछु । हर ५ हजार वर्ष
पछि मलाई आउनु पर्छ । ड्रामाको प्लान अनुसार म बाँधिएको छु । आएर बच्चाहरूलाई धेरै सहज
यादको यात्रा सिकाउँछु । बाबाको यादमा अन्त मती सो गति हुन्छ, यो यस समयको लागि हो । यो
अन्तकाल हो । अहिले यस समय बाबा बसेर युक्ति बताउनु हुन्छ— म एकलाई याद गन्यौ भने
सद्गति हुन्छ । बच्चाहरूले पनि जान्दछन्— पढाइबाट यो बन्नेछु, फलाना बन्नेछु । यसमा पनि यही
हो— म गएर नयाँ दुनियाँमा देवी-देवता बन्नेछु । कुनै नयाँ कुरा छैन, बाबाले त घरी-घरी
भन्नुहुन्छ— नयाँ केही पनि होइन । यो त सिँढी भर्ने र चढ्ने हो, जिन्नको कहानी छ नि । उसलाई
सिँढी भर्ने र चढ्ने काम दिइयो । यो नाटक नै हो चढ्ने र भर्ने । यादको यात्राबाट धेरै मजबुत
हुन्छौ, यसैले भिन्न-भिन्न प्रकारले बाबा बच्चाहरूलाई बसेर सिकाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! अब
देही-अभिमानी बन । अब सबै फर्केर जानु छ । तिमी आत्मा पूरा ८४ जन्म लिएर तमोप्रधान
बनेका छौ । तिमीहरू नै सतो-रजो-तमो बन्छौ । अरू कसैलाई भनिदैन— यिनले पूरा ८४ जन्म
लिएका हुन् । बाबाले आएर बताउनु भयो— नाटकमा हरेकको पार्ट आ-आफ्नो हुन्छ । आत्मा कति
सूक्ष्म छ । वैज्ञानिकलाई यो समझमा नै आउँदैन— यति सानो आत्मामा यो अविनाशी पार्ट भरिएको
छ । यो हो सबैभन्दा अद्भुत कुरा । यति सानो आत्माले पार्ट कति खेल्छ ! त्यो पनि अविनाशी ! यो
ड्रामा पनि अविनाशी छ र बनिबनाउ छ । यस्तो होइन, कसैले भनोस्— कहिले बन्थ्यो ? यो प्राकृतिक
हो । यो ज्ञान बडो अद्भुत छ, कहिल्यै कसैले यो ज्ञान दिनै सक्दैन । यस्तो कोहीको ताकत छैन,
जसले यो ज्ञान बताओस् ।

अहिले बच्चाहरूलाई बाबा दिन-प्रतिदिन सम्झाइ रहनु हुन्छ । अब अभ्यास गर— मैले आफ्नो भाइ
आत्मालाई ज्ञान दिन्छु, आफूसमान बनाउनको लागि । बाबाबाट वर्सा लिनको लागि किनकि सबै
आत्माहरूको हक छ । बाबा आउनुहुन्छ सबै आत्माहरूलाई आ-आफ्नो शान्ति वा सुखको वर्सा
दिन । हामी जब राजधानीमा हुन्छौं, बाँकी सबै शान्तिधाम हुन्छन् । अन्तिममा जय जयकार हुन्छ,
यहाँ सुख नै सुख हुन्छ । यसैले बाबा भन्नुहुन्छ पावन बन । जति-जति तिमी पवित्र बन्छौ उति
आकर्षण हुन्छ । जब तिमी बिल्कुल पवित्र हुन्छौ अनि गद्दी नशीन हुन्छौ । त्यसैले यो अभ्यास गर ।

२०७२ मंसिर २९ मंगलबार १५-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 यस्तो नसम्भ- यो त सुनै, तर अर्को कानबाट निस्क्यो। यसरी हुँदैन। यो अभ्यास सिवाय तिमी
 जान सक्दैनौ। आफूलाई आत्मा सम्भ अनि आत्मा भाइ-भाइलाई बसेर सम्भाऊ। रूहानी बाबाले
 रूहानी बच्चाहरूलाई सम्भाउनु हुन्छ- यसलाई भनिन्छ रूहानी आध्यात्मिक ज्ञान। यो रूहानी
 बाबाले दिनुहुन्छ। जब बच्चाहरू पूरा आध्यात्मिक बन्छन्, एकदम पवित्र बन्छन्, अनि गएर
 सत्ययुगी तख्तको मालिक बन्छन्। जो पवित्र बन्दैन, ऊ मालामा पनि आउँदैन। मालाको पनि कुनै
 अर्थ त होला नि। मालाको रहस्य अरू कसैले जान्दैन। मालालाई किन स्मरण गर्छन्? किनकि
 बाबाको धेरै मदत गरेका थिए, त्यसैले किन याद गर्दैनन्। तिमीलाई पनि स्मरण गर्छन्, तिम्रो पूजा
 पनि हुन्छ र तिम्रो शरीरलाई पनि पुजिन्छ। मेरो त केवल आत्मालाई पुज्दछन्। हेर, तिमी त डबल
 रूपमा पुजिन्छौ, मेरो भन्दा पनि धेरै। तिमी देवता बन्छौ, देवताहरूको पनि पूजा गर्छन्। यसैले
 पूजामा पनि तिमी अगाडि, यादगारमा पनि तिमी अगाडि र बादशाहीमा पनि तिमी अगाडि। हेर,
 तिमीलाई कति उच्च बनाउँछु। जसरी प्यारो बच्चाहरूमा धेरै लभ हुन्छ, बच्चाहरूलाई काँधमा,
 शिरमा पनि राख्छन्। बाबाले एकदम शिरमा राख्नु हुन्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलध्ने बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
 रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) गायन र पूजन योग्य बन्नका लागि आध्यात्मिक बन्नु छ, आत्मालाई पवित्र बनाउनु
 छ। आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनत गर्नु पर्छ।
- २) मनमनाभवको अभ्यासद्वारा अपार खुशीमा रहनु छ। स्वयंलाई आत्मा सम्भेरेर आत्मासँग
 कुरा गर्नु छ, आँखालाई पवित्र बनाउनु छ।

वरदान:- सबैको दिलको प्यार प्राप्त गर्ने न्यारा, प्यारा, निःसंकल्प भव

जो बच्चाहरूमा न्यारा र प्यारा रहने गुण वा निस्संकल्प रहने विशेषता छ अर्थात्
 जसलाई यो वरदान प्राप्त भएको छ, उनीहरू सबैको प्रिय बन्छन् किनकि न्यारापनबाट
 सबैको दिलको प्यार स्वतः मिल्छ। उनीहरू आफ्नो शक्तिशाली निःसंकल्प स्थिति वा
 श्रेष्ठ कर्मद्वारा अनेकौंको निमित्त बन्छन्, त्यसैले स्वयं सन्तुष्ट रहन्छन् र अरूको पनि
 कल्याण गर्छन्। उनीहरूलाई हरेक कार्यमा सफलता स्वतः प्राप्त हुन्छ।

स्लोगन:- एक “बाबा” शब्द नै सबै खजानाहरूको चाबी हो- यस चाबीलाई सदा सम्हालेर राख।